

ORMOŽ. — K nam pridejo v nedeljo dne 10. aprila t. l. gostovat člani društva „Zvonček“, čigar dramski odsek vpripori ob 15. (3.) uri popoldan v Društvenem domu („Kletarska zadruga“) znano in zanimivo opereto „Rezervistova svatba.“ Ormožani ste uljudno vabljeni, da pridete mnogoštevilno! — Ako bo uspeh zadovoljiv, pridejo isti igralci s kako drugo igro v Ormož. Pridite poslušat lepo spevoigro!

SV. MARKO NIŽE PTUJA. — Iz mariborskih občin v ptujskem srezu se glasijo tedenske novice o posurovelosti mladine, o pretepih, ubojih in sličnih grdobijah, dočim se dobri mladini le redkokedaj posveča paznost. Da spopolnimo to vrzel, bomo v prihodnji številki v vsodbudo mnogim občanom objavili poseben članek o delu banovinske kmet. nadaljevalne šole pri sv. Marku o vzgoji in izobraževanju mladine na tem zavodu ter o izredno lepih uspehih vodstva na gospodarskem, kulturnem, zdravstvenem in socialnem polju: Na članek, ki je trajnega pomena za vse bivše posetnike te šole, kakor tudi za naraščaj iste opozarjamo že danes in prošimo pravočasno novih naročnikov. Vodstvo šole bo prejelo več izvodov. —

Tipografski vajenec

(učenec za tiskarsko obrt) se sprejme takoj pod sledečimi pogoji: 1. Zahteva se nadarjenost, marljivost, poslušnost in veselje do dela. 2. Z odličnim uspehom dovršena meščanska šola, ali vsaj 3. razred gimnazije. 3. biti ne sme starejši od 15 let. Na oglas se opozarjajo poštene stariši, ki želijo svojemu otroku lepo bodočnost. Reflektanti naj se osebno predstavijo v spremstvu svojih roditeljev pri načelstvu „Ptujске tiskarne“.

VSEM SOTRUDNIKOM:

Mnogo dopisov, člankov in drugih prispevkov smo morali odložiti za prihodnjic. Tudi velezanimiv „Čukov parlament“ naj potrpi, ker še ni prišel čas njegovega zasedanja. — Več tvarine pa je romalo v koš in celo oglase smo morali skričiti „Meh za smeh“ bo prihodnjic bolj pester. Zato vsem: Potrpljen-

je! Delajte za NS v tem smislu, da vsak zvesti pridobi vsaj enega novega naročnika, ki bo plačal. —

PTUJ. — Proslava 10-letnice Glasbene Matice, ki se vrši v nedeljo, dne 3. t. m. obeta biti po dosedanem zanimanju kulturna manifestacija prvega reda. Prirediteljem, ki so s svojo mislijo sigurni moralnega uspeha želi vsak tudi gmoten uspeh širokozrasovane prireditve, o katere poteku bomo v prihodnji številki poročali. —

MARIBOR. — (Kako se v mestnem električnem podjetju rešuje problem krize? — Svarilo drugim podjetjem, kako se delati ne sme!) — O tem vprašanju smo z ozirom na našo strogo in od nikogar neodvisno kritičnost dobili neverjetno mnogo dopisov. Budno smo premostrili vse pritožbe in ugotovili nepristransko sledeče prav čudne stvari, ki tvorijo prav toplo podlago za razširjenje zločeste krize: 1.) Ravnatelj sam, drugače vpoštovan šolnik v poklju sam priznava, da ima o elektriki samo takrat pozitiven pojmi, kadar ga stresa kaka nezavarovana žica, dočim so elektroinženjerji — brezposelni. Ne zavidamo g. ravnatelju ministerskega honorarja, katerega prejema poleg prostega stanovanja in pokojnine, ampak želimo pravičnost na vse strani. 2.) Inkasanti in nekateri uradniki so vpokojenci in hišni posestniki; imajo trikrat preveč zato, da imajo drugi petkrat premalo dohodkov. 3.) Imen ne bomo imenovali, ker so znana ne-le vsem uslužbencem in magistratu, ampak celemu mestu, ki se čudi, kako se rešuje ta „prekvata“ kriza! — 4.) Ugotovljamo, da je vse to, kar smo ugotovili posledica starega partizanskega protekcijonizma! Takih milijencev pa je kar veliko. 5.) Za poslovanje takih velevažnih podjetij spadajo elektroinženjerji in zato se cela javnost čudi, da je napr. strokovnjak g. Tjčar zapostavljen in se uporablja samo za — komisije. Narobe svet! 6.) V pisarnah je mnogo preveč ljudi, ki o elektriki niti pojma nimajo, za delo pa je premočno moči. — Delavci se spominjajo g. K. J. žarja, ki je imel za njih vedno srce, a je bil radi raznih partizanskih

intrig od podjetja — „odžagan“. — Pričakujemo krepkega odgovora na naše stvarne ugotovitve! —

PTUJSKA MESTNA hranilnica slavi leto 70-letnico svojega obstoja in plodonosnega dela. Žal je tudi ta zavod opletan z mrežami gospodarske krize, katerih težkoč pa ni zakrivilo sedanje vodstvo, ampak oni brihtneži, ki so Mestni hranilnici v s. ojem velikem avstrijskem patriotizmu naprtili vojna posojila, ki so porazen udarec za likvidnost zavoda. Seveda so ti ljudje razumeli pravočasno umakniti svoje pete in žepe, kar je glavno. Sicer pa bi bilo zelo zanimivo vedeti, kako se je zavod razvijal od leta 1862. dalje do danes, kar bi bilo za naše narodno gospodarstvo zgodovinsko važno in zanimivo. Druge občinske odn. mestne hranilnice napr. čisto mlada g. r. njeradgonska, stara mariborska, ki je utrpela marsikako nepotrebno zubo, varaždinska in druge se ne sramujejo dati javnosti svoje bilance z objavami v časopisju svojega okoliša. — Ob priliki tako starega častitljivega jubileja bi pač bilo umestno, da se to delo opiše in je verjetno, da bodo to častno nalogo izvršili oni, kateri še danes niso zlezli iz črno žolte salomondrove kože, zato uživajo hvaležno naklonjenost tega zavoda, po geslu „Svoji k svojim“ — Na mnoga leta! —

Gospodarski vestnik.

(Urejuje Konrad Zmuderl — Maribor.)

Pozor pred goljufivimi agenti!

Dobili smo že celo vrsto pritožb, da se po deželi klatijo razni gospodski nepridipravi, ki sicer razkazujejo lepo slovensko pisano in bogato ilustrirano knjigo „Domači živino zdravnik“. Mnogo razumnih kmetov je to knjigo, katero je baje izdala „Umetniška propaganda“ v Loki pri Zidanem mostu naročilo in plačalo 25 odst. kupnine kot aro. Naslovniki oz. naročniki pa so po povzetju prejeli

manjvredne, v Nemčiji tiskane nemške knjige ali pa neke hrvaške „špelti“; samo slovenske knjige, kakor je bila naročena, ni bilo od — nikoder. Kot odpošiljatelj za knjige, ki so namesto iz Zidanega mosta prispele iz Zagreba je bil zapisan neki Andrej Gojnik, Plivska ulica 3 — Zagreb. —

Kdorkoli naših prijateljev je postal žrtev opisane prevare, naj to javi našemu uredništvu. G. b. t. m. pozivu se nam zdi vredno povdariti, da je solidna „Umetniška propaganda“ v Loki pri Zidanem mostu najbrž postala žrtev brezvestnih sleparskih agentov. Tovariši, bodite previdni! —

Tako rešuje kapital krizo.

(Glad v deželi — živila požgana)

V Baltiškem morju je bilo 3000 bušlov pogreznjenih v morje, ker posestniki niso pristali na znižane cene. V Ameriki so uničili 4 milijone bal bombaža, ker je dobra letina ogrožala k znižanim cenam. — V New Yorku se je 100.000 galonov mleka izlilo v reko samo zato, da se je cena mleku obdržala na višini. Uničenje mleka je povzročilo h koncu tako škodo, da se je vodja zdravstvenega urada v državi New York proti temu uprl, ker so vse ribe v reki poginile. — V Kaliforniji je bilo 120 vagonov zelja uničenega, ravno tako različnega sadja. — Ameriška vlada je pokupila toliko žita, da ima o brezposelnih 3 leta za prehrano dovolj žita; to pa zato, da se ne znižajo cene. V Braziliji se je zgradila nalašč posebna železnica zato, da se vozi na kraj zažiganja, kateri meri kilometerske dolžine — kava. Kar se je pa ne zažge, se jo vozi do morja, kjer se jo pogreza v morje. (Kavo zmešajo s terom, da bolj gori). — Iz iste države poroča vodja zdravstvenega urada g. E. Penna: 30.000.000 ljudi umre pri nas počasno smrti! — Te grozne številke smo posneli iz raznih časopisov iz vseh delov sveta. Čemu je treba vspricho takih dokazov še govoriti o raznih konferencah diplomatov, ki pri polni mizi in ob šampanjcu rešujejo bodo, katere nikdar na svoji koži okusili niso? —

— Agricola. —

Strazar:

Zatajeni sin.

Pripoved iz časa tlačanstva. (15. nadaljevanje.)

Osmo poglavje.

„Ze prvo noč, ko je bila Angelica v grozni grajski jeci, ji je grajski pastir Anžek govoral skozi zamreženo okence: „Angelica bodi pripravljena, še nocoj boš rešena!“

Kakor blisk se je hitro raznesla novica, kaka smrt je doletela „grbastega Lukeža“. O tem je kajpak tudi zvedel Rožeški graščak. Zelo nemiren je postal ob drugi novici: Da bo njemu tako osvoženi Peterček postal Reberski grajski zet. Se hujske ga pa je vznevoljilo, da bo povrhu tega še njegova tlačanka Zlatarjeva Angelica v kratkem — grajska gospa!

Razumljivo je, da graščak ob spominu na vse to niti spati ni mogel. —

Mrzlo jesensko oktobersko jutro je bilo, ko sta šla rožeški graščak in njegov oskrbnik skupno na lov. Nekaj časa sta hodila kar molče, to tišino je naenkrat prekinila naslednja popevka:

„Imela, imela sem vrtec lep... Z drobnim rožcam zasajen — pa jih nimam noben mo trgat. Očka jn' mam'ca so prestari — bratci jn' sestrice premladi; le teb' ga bom dava fant č mo; ker s' mi prihranu krancelj svoj, o j ta deviški krancelj — moj!“

Graščak in oskrbnik sta kajpak po petju takoj spoznala znanega godca Drnulčka.

Graščak je postal kar hipoma izredno dobre volje; objela ga je izborna misel, katero je povedal oskrbniku:

„Veš kaj, pojdiva proti Drnulčku, jaz bi rad nekaj zvedel od njega.“

Pa sta odšla proti smeri!

Godcu Drnulčku ni bilo srečanje s tema dvema nič kajpo volji, a ni smel tega očito pokazati.

Ko pa ga je rožeški graščak začel izpraševati: „Je-li bo res v kratkem svatba na reberskem gradu, pa o Peterčku in Angelici, tedaj je zviti možiček takoj vedel, kam pes tace moli“, zato je tudi v tem smislu govoril: Da mu je sicer nekaj znano o tem, kar je slišal od ljudi, a več pa ne ve. —

Graščak pa ni bil s takim odgovorom zadovoljen; nekoliko je pomislil,

a nato sladko priliznjeno začel:

„Veste vi Drnulček, lepo plačilo dobite od — mene, če mi pridete povedat, kdaj bo li svatba na reberskem gradu?“

Drnulček je kajpak vse obljubil, to pa samo zato, da se je hitreje odkrižal njemu obeh neljubih prišlecev.

Razšli so se vsak na svojo plat. Ko je bil Drnulček že daleč proč od obeh, pa je sam med sabo govoril: „Od rožeškega graščaka že ne maram nobenega plačila, pa tudi nobene usluge mu ne bom delal; — kajti obešen bi še ne bil rad, kot je bil Lukež...“

Zamanj je rožeški graščak pričakoval Drnulčkovega obvestila. Ker možička le ni bilo na izpregled, je vse podrobnosti zvedel po drugem potu. Več noči je premišljeval, kako bi na vsaki način uničil Peterčkovo in Angeličino srečo. Naposled se je vendar odločil: Na skrivaj mora ugrabitii Angelico; — kajti očito se, ni upal, ker se je bal rokovnjaške osvete. Toda kje in kako? —

Pa tudi to je izvedel graščak! Oskrbnik je izvohal, da hodi Angelica večkrat obiskovat svojo bolno teto v obližju Moravč. Pot do te tete pa je vodila tudi nekaj časa skozi mali gozdčič.

Več dni tsta toraj oskrbnik pa še en grajski hlapec oprezovala v tem goz-

diču na Angelico, naposled sta jo pa vendar zalotila! —

Ze v mraku se je Angelica nekega hladnega poznega jesenskega večera vračala po tej samotni poti proti domu. Sama ni vedela, zakaj je bila ta večer tako razburjena; neki čuden mrz je je snrelätaval... —

Skoraj polovico svoje poti je že prehodila, kar se iznenada pojavila pred njo d. a čudno našemljena možakarja.

Dekle krične od groze; pa se prausurovo oglasi oskrbnik, katerega pa Angelica ni spoznala:

„Ha, ha, ti grajska nevestica! Sedaj si pa v naših rokah, ako le malo zakričiš, — ti za vedno zaveževa tvoj kljunček — a lo, hodi z nama!“

Skoraj brez misli in pol nezavestna je kakor v groznih sanjah hodila sama do smrti preplašena uboga deklica z obema graščinskima tolovajema.

„Kdo sta, kaj ji vendar hočeta in kam jo tirata?“ Podzavestno se je tako povpraševala.

Hodila je tako Angelica dobre pol ure, ko je pred seboj zagledala njej tako strahoten rožeški grad. Bila je takoj na jasnem!... Uboga sirota se je od strahu sesedla na tla, a suroveža sta jo trdo pograbila in skoraj nes'a proti gradu...

(Dalje prihodnjic.)